

Edward Snowden: JAK SE AMERIKA ZMĚNILA PO ÚTOKU NA DVOJČATA 11.9.2001

 cz24.news/edward-snowden-jak-se-amerika-zmenila-po-utoku-na-dvojcata-11-9-2001

6. března 2023

 [Stáhnout PDF](#)

Sledujte nás na Telegramu: [@cz24news](#)

USA: David Icke ve své knize Spoušť popisuje, jak Americké zpravodajské služby nechali vyhodit do povětří dvojčata. USA poté vyhlásili válku proti terorismu a to se stalo záminkou k oklešťování základních lidských práv pod zdůvodněním „boje proti terorismu“.

Edward Snowden, informátor a bývalý agent NSA, ve své knize Nesmazatelné záznamy (str. 90) popisuje, jak se Amerika změnila po útoku na Světové obchodní centrum, které se událo 11. září 2001.

Snowden ve své knize říká, že takzvaný „teroristický útok“ byl jenom záminkou toho, aby mohly USA vyhlásit válku jiné zemi a omezit lidská práva. Přiznává, že i on sám se stal obětí této manipulace,

dokud mu nedošlo, co je pravý záměrem všech kroků americké vlády. V tomto článku budu citovat z jeho knihy.

Citát z knihy

„Dvanácté září

Zkuste si vzpomenout na největší rodinou sešlost, které jste se kdy zúčastnili – třeba setkání celé rodiny. Kolik lidí tam tehdy bylo? Třicet, nebo padesát? Ačkoli všichni dohromady tvoří vaši rodinu, nemůžete mít šanci všechny je individuálně poznat. Dunbarovo číslo, známý odhad počtu vztahů, které můžete během života smysluplně udržovat, se přibližně uvádí jako 150. Teď se v duchu vraťte do školy. Kolik lidí bylo ve vaši třídě v základní škole a na střední? S kolika z nich jste se přátelili a kolik ostatních jste znali jako spolužáky, a kolik ještě dalších jste jenom zběžně poznali? Pokud jste chodili do školy ve Spojených státech, řekněme, že může jít o tisíc osob. To samozřejmě podstatně překračuje rozsah těch, o kterých můžete říct, že to jsou „vaši“ lidé, a přece k nim můžete mít pořád nějaký vztah.

Při útocích 11. září zahynuly bezmála tři tisíce lidí. Vyberte si všechny, které máte rádi, každého, koho znáte, a pak ještě další, kteří jsou vám povědomí podle jména nebo obličeje – a představte si, že zmizeli. Pokuste se vyvolat obrázek všech těch prázdných domů. Představte si prázdnou školu, třídu, kde není vůbec nikdo. Mezi všemi těmi lidmi jste žili, oni společně tvořili tkanivo vašich dnů, ale už tu nejsou. Události z 11. září zanechaly mnoho prázdných míst. Prázdná místa v rodinách, ve společenských skupinách. A díry v zemi.

A teď uvažte toto: při americké odvetě zahynulo víc než milion lidí.

Dvě desítky let, které uplynuly od 11. září, charakterizuje ničení, ale také sebedestrukce Ameriky: vyhlašování tajné politiky, tajných zákonů, tajných soudů a tajných válek, jejichž traumatizující dopady – a samotnou jejich existenci – americká vláda opakovaně utajovala, popírala, vyvracela a překrucovala. Zhruba polovinu této doby jsem

prožil coby zaměstnanec Americké zpravodajské komunity a další polovinu v exilu, a tak vím lépe než většina ostatních, jak často zásahy agentur do různých situací vedly jen k jejich zhoršení. Víím také, jak shromažďování a analýza zpravodajských informací dokážou poskytnout podklady pro vytváření dezinformací a propagandy, jichž se využívá stejně často vůči americkým spojencům jako vůči nepřatelům, a občas i vůči vlastním občanům. A přestože tohle všechno víím, i tak mám potíže přijmout neuvěřitelný rozsah a rychlost této změny; z Ameriky, která usilovala definovat sebe samu vypočítavým a okázalým podporováním disidentů, se stal výrazně bezpečnostní stát, jehož militarizovaná policie vyžaduje poslušnost, tasí zbraně a vydává příkazy k naprosté poddanosti, jak je teď slyšet v každém městě: „Přestaňte klást odpor!“

Právě proto, kdykoliv se snažím porozumět tomu, co se odehrálo během posledních dvaceti let, se vracím k onomu září – ke dni, kdy vzniklo Ground Zero a k bezprostředním důsledkům této události. Vracet se k tomu podzimku znamená dobírat se pravdy, která je temnější než lži o provázanosti Tálibánu s al-Káidou a o vymyšlených, iluzorních zásobách zbraní hromadného ničení, které měl ukrývat Dadam Husajn. A rozhodně to znamená konfrontovat také skutečnost, že všechno krveprolití a týrání, které poznamenalo dobu mé mladé dospělosti, nepramenilo jenom z výkonné moci a zpravodajských agentur, ale tkvělo i v srdcích a myslích všech Američanů včetně mě.

Amerika po útocích 11. září okamžitě rozdělila celý svět na „my“ a „oni“ a všichni byli buď s námi, nebo proti nám, jak pamětihodně prohlásil prezident Bush ve chvíli, kdy trosky ještě doutnaly. Lidé ze sousedství se vytasili s novými americkými vlajkami, jako by chtěli dát najevo, kterou stranu zvolili. Hromadili červené, bílé a modré papírové pohárky a cpali je do řetězů lemujících všechny přechody nad každou silnicí mezi matčiným a tátovým bytem aby dali dohromady hesla jako SJEDNOCENI ODOLÁME nebo STŮJME PŘI SOBĚ A NEZAPOMEŇME.

Občas jsem chodíval na střelnici, kde se teď vedle běžných starých kruhových terčů a plochých siluet objevily figuríny mužů s arabskými pokrývkami hlavy. U pistolí, které ležely roky v zaprášených výlohách, se naráz objevily cedulky PRODÁNO. Američané také stáli ve frontách, aby si nakoupili mobilní telefony v naději, že tím získají výhodu včasného varování před příštím útokem, nebo aspoň budou moci zavolat sbohem z uneseného letadla.

Téměř sto tisíc špiónů se vrátilo do práce ve zpravodajských agenturách se vědomím, že zklamali ve své prvořadě povinnosti, totiž chránit Ameriku. Jen pomyslete, jaká vina je musela tížit. Zhodnocení jejich selhání mohlo počkat. Mezitím se jejich šéfové pilně věnovali požadavkům na momořádné zvýšení rozpočtů a přidělení vyjímečných pravomocí a nasazovali páky v podobě strašení dalšími teroristickými akty, aby rozšířili své možnosti a mandáty daleko za představy nejen veřejnosti, ale i těch, kteří na tyto žádosti bouchli schvalovací razítka.

Středa 12. září se stala prvním dnem nové éry, do níž Amerika hleděla jednotná, rozhodná, posílená oživeným duchem patriotismu a dobrou vůlí a sympatiemi celého světa. Při zpětném pohledu člověka napadne, jak mnoho mohla moje vlast při této příležitosti získat. Mohla se k terorismu stavět ne jako k náboženskému fenoménu, čímž se teroristé záměrně zaštiťovali, ale jako ke zločinu, o který nepochybně šlo. Tohoto vzácného období solidarity se dalo využít k posílení demokratických hodnot a ke kultivované reakci vzájemně propojené světové veřejnosti.

A místo toho se moje vlast rozhodla válčit.

Nejvíce v životě lituji toho, že jsem pudově a bez pochyb toto rozhodnutí podporoval. Zužil jsem, ano, ale to byl teprve začátek procesu, v němž mé srdce totálně porazilo rozumové úvahy. Přijal jsem všechna tvrzení, jež média vydávala za fakta, a opakoval jsem je, jako by mě za to platili. Chtěl jsem se stát osvoboditelem. Osvobodit všechny ty, kteří žili v útlaku. Vzal jsem za své všechny tehdejší lži

vykonstruované pro dobro státu a ve své vášnivé zmatenosti jsem je chápal jako prospěšnější pro naši zemi. Jako by se zhroudila veškerá moje politická výbava, kterou jsem si dosud stačil vytvořit – onen online získaný étos hackera zaměřeného proti institucím a apolický patriotismus přejatý od rodičů, to obojí jako by semi vymazalo ze systému a znovu jsem se nechal nabootovat jako ochotný nositel pomsty. Nejpalcivější ponížení mi působí vědomí, jak snadno tenhle přerod proběhl a jak nedšeně jsem ho vítal.

Myslím, že jsem toužil stát se součástí něčeho většího. Před 11. zářím jsem neměl příliš jasno, pokud šlo o nějakou vojenskou službu, protože se mi to zdálo bezvýznamné nebo aspoň nudné. Všichni, kteří sloužili ve vojsku a které jsem znal, konali službu v době, kdy svět překonal období studené války, tedy mezi pádem berlínské zdi a útoky ze září 2001.

V tomto rozmezí, které se krylo s dobou mého mládí, neměla Amerika nepřátele. Země, v níž jsem vyrůstal, byla jedinou globální supervelmocí a všechno se zdálo – aspoň mně a lidem, jako jsem byl já – uspořádané a zdárné. Neexistovaly žádné nové hranice, které by bylo třeba dobývat, ani s vyjimkou světa online. Útoky z 11. září to všechno změnilo. Teď jsem konečně měli důvod bojovat.“

Konec citace.

Závěr

Akce-reakce-řešení: Podle této taktiky řídí USA světovou politiku. Jedná jejich ruka vytvoří světovou událost „akci“ a druhá ruka nabídne „řešení“.

Stejně tak tomu bylo u Covidu, aby se lidé dotlačili do očkování. Bez této události za využití manipulace, strachu a emocí, by se totiž nikdo nenechal naočkovat.

Události se nedějí náhodně, ale vždy za nimi stojí určitý cíl. Pokud dokážete nalézt odpověď na konceptuální otázku: „Komu to prospěje?“, pak jste proti manipulaci rezistentní.

ZDROJ: David Icke: The Lie That Changed the World

Zpracoval: Martin Kirschner

CHCI PŘÍSPĚT NA CHOD PORTÁLU

Upozornění: Tento článek je výlučně názorem jeho autora. Články, příspěvky a komentáře pod příspěvky se nemusí shodovat s postoji redakce cz24.news. Medicínské a lékařské texty, názory a studie v žádném případě nemají nahradit konzultace a vyšetření lékaři ve zdravotnickém zařízení nebo jinými odborníky.